

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 563/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť P. Č., zastúpeného advokátom JUDr. Sergejom Romžom, Hrnčiarska 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 5 T 68/2003 z 29. októbra 2008 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 64/2009 z 29. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2014 doručená sťažnosť P. Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Sergejom Romžom, Hrnčiarska 5, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 68/2003 z 29. októbra 2008

(ďalej len „rozsudok okresného súdu z 29. októbra 2008“) a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 To 64/2009 z 29. júla 2009 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 29. júla 2009“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozsudkom z 29. októbra 2008 uznal sťažovateľa vinným z trestného činu krátenia dane podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že *„v snahe skrátiť daň z príjmov fyzických osôb za rok 2000 nepredložil H. F., ktorá pre neho viedla v tom čase účtovníctvo doklady dokumentácie jeho tržby získané v roku 2000 od 140 účastníkov kurzov organizovaných Autoškolou P. – P. Č. vo výške najmenej 700 000 Sk, v dôsledku čoho H. F. v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2000, ktoré obžalovaný P. Č. podal Daňovému úradu Košice I na Garbiarskej ul. č. 1 v Košiciach, dňa 2. apríla 2001, deklarovala príjmy obžalovaného len vo výške 360 015 Sk, výdavky len vo výške 285 120 Sk a daň vo výške 372 Sk, hoci v skutočnosti mal P. Č. v roku 2000 príjmy z podnikania podliehajúce dani z príjmov najmenej vo výške 1 060 015 Sk, výdavky znižujúce základ dane vo výške 573 930 Sk a daňovú povinnosť vo výške najmenej 98 500 Sk, čím na úkor Slovenskej republiky skrátil daň najmenej o 98 128 Sk“*. Sťažovateľ bol za uvedené konanie odsúdený podľa § 148 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 53 ods. 1 a 3 Trestného zákona na peňažný trest vo výmere 25 000 Sk a podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu okresný súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 29. októbra 2008 odvolanie. Krajský súd svojím uznesením z 29. júla 2009 odvolanie sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ následne podal proti uzneseniu z 29. júla 2009 dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 43/2013 z 15. apríla 2014 odmietnuté.

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci *„sa pri svojom rozhodovaní nevysporiadali ústavne komformným spôsobom, s konkrétnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou tak v jeho záverečnej reči, ako aj v podanom odvolaní*.

Jednoducho všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní dospeli ku skutkovým a právnym záverom, ktoré nemajú oporu v obsahu produkovaných dôkazoch, resp. sú v rozpore s ich obsahom.

Uvedené sa osobitne týka, skutkovej okolnosti odcudzenia účtovných dokladov sťažovateľovi, jeho bývalou manželkou. V tejto súvislosti všeobecné súdy dospeli ku skutkovým zisteniam, že nemožno uveriť tvrdeniu sťažovateľa, že chýbajúce účtovné doklady, ktorých absencia v konečnom dôsledku aj ovplyvnila daňový základ sťažovateľa a následne aj jeho daňovú povinnosť, mu odcudzila jeho bývalá manželka, nakoľko ak by sťažovateľ konfrontoval výšku svojho príjmu, s počtom platiacich uchádzačov, musel by zistiť túto disproporciu.

Sťažovateľ nepopiera, že nekonfrontoval výšku svojich príjmov s počtom realizovaných uchádzačov, avšak v tejto súvislosti sa žiada dodať, že ani nemal objektívne dôvod na takýto postup, nakoľko dôvodne predpokladal, že účtovné doklady, ktoré predkladal účtovníčke na zaúčtovanie sú úplné a správne. Dôvodnosť premisy sťažovateľa, o úplnosti a správnosti predkladaných účtovných podkladov, vyplývalo z jeho ustálenej praxe počas celého obdobia jeho podnikateľskej činnosti, keď jednotlivé účtovné doklady uschovával vo svojom pracovnom stole (uzamknutom), ktoré následne nepravidelne odovzdával účtovníčke na zaúčtovanie. K uvedenému sa navyše žiada dodať, že sťažovateľ nemal dôvod sa zaujímať o jednotlivé účtovné položky, nakoľko pre neho bolo rozhodujúce, v akej výške mu vznikla daňová povinnosť voči Daňovému úradu.

Z napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, však nie je zrejmé, ako sa tieto vysporiadali, v tejto súvislosti, s námietkou sťažovateľa, ktorá mala oporu v obsahu produkovaných dôkazov (konkrétne v obsahu výpovede svedkyne A. Č. a svedka M. Č.), že predmetné účtovné doklady, minimálne v jednom prípade sťažovateľovi odcudzila jeho bývalá manželka - A. Č..

Súd v tejto súvislosti produkované dôkazy hodnotil tendenčne a účelovo, pričom favorizoval dôkazy svedčiace v neprospech sťažovateľa. Popísaným postupom všeobecné súdy nerešpektovali procesné pravidlá hodnotenia produkovaných dôkazov normatívne deklarovanych v ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ako procesné požiadavky týkajúce sa štruktúry odôvodnenia ich rozhodnutí normatívne deklarovanych v ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Z obsahu ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku vyplýva povinnosť všeobecných súdov

produkované dôkazy hodnotiť jednotlivo, ako aj v ich súvislostiach, bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech obvineného, a teda tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. V uvedenom smere teda vidieť aj naplnenie podstaty a účelu zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci, normatívne deklarovanej v ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Z obsahu ust. § 168 ods. 1 Tr. por., okrem iného vyplýva, povinnosť všeobecného súdu presvedčivo vyložiť, v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú, a rovnako tak, ako sa súd vyrovnal s obhajobou. Jednoducho všeobecné súdy sa pri svojom rozhodovaní, deklarovanými procesnými pravidlami neriadili, čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam. Popísaná nezákonnosť, v postupe všeobecných súdov, sa premietla do nesprávnych právnych záverov, ktoré sa týkajú existencie (naplnenia) rozhodujúcich pojmových znakov tak objektívnej ako aj subjektívnej stránky trestného činu, pre ktorý bol sťažovateľ uznaný za vinného.

Podľa názoru sťažovateľa, namietaná nezákonnosť v procesnom postupe a rozhodovaní všeobecných súdov, zakladá vo svojich dôsledkoch aj jeho neústavnosť, pre porušenie namietaného práva na súdnu ochranu, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Vzhľadom na uvedené v závere svojej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli rozsudkom okresného súdu z 29. októbra 2008 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu z 29. júla 2009 porušené, zruší uvedené rozhodnutia a prikáže okresnému súdu, aby v predmetnej veci konal, a zaviazá súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci na úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v predmetnej veci namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu z 29. októbra 2008 a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením krajského súdu z 29. júla 2009. K namietanému porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že sa súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci nevysporiadali s jeho argumentáciou predloženou v predmetnom konaní ústavne konformným spôsobom.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu z 29. októbra 2008

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie jej základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V prvostupňovom konaní vedenom na okresnom súde mal sťažovateľ možnosť dovolávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti (§ 306, § 320, § 321 a nasl. Trestného poriadku) na krajskom súde, ktorému prináleží právomoc zrušiť napádaný rozsudok okresného súdu z 29. októbra 2008 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie

alebo sám rozhodnúť. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu z 29. októbra 2008, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu z 29. júla 2009

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu ním označených práv došlo aj uznesením z 29. júla 2009, ktorým krajský súd jeho odvolanie zamietol.

Ústavný súd považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú v súlade so svojou judikatúrou, v ktorej zaujal názor, že v prípade podania opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Lehota na podanie takejto sťažnosti bude pritom považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu z 29. júla 2009 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, resp. porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské

práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a body 51, 53 a 54).

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu z 29. júla 2009, v rámci ktorého krajský súd v podstatnom uviedol:

„Krajský súd podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní v rozsahu § 2 ods. 5, 6 Tr. por. vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie, riadne zistil skutkový stav veci a tento v súlade so zákonom aj právne posúdil. Rozsudok okresný súd odôvodnil v zmysle intencií § 125 Tr. por. a v rozsudku stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z obsahu spisu aj krajský súd konštatuje, že obžalovaný P. Č. poprel spáchanie skutku a na svoju obhajobu tvrdil, že všetky doklady odovzdal svojej účtovníčke, ktorá podľa ich obsahu vyhotovila daňové priznanie a že jediným dôvodom prečo účtovníčka nevychádzala zo všetkých dokladov, z ktorých mala, bola tá skutočnosť, že jeho bývalá manželka mu ich odcudzila, o čom on nemal vedomosť, až keď urobila podanie na daňový úrad a políciu.

Správne postupoval okresný súd, keď v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 105/05 zo dňa 12. 7. 2005 doplnil dokazovanie v naznačenom smere a opätovne vyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti.

Na základe doplneného dokazovania bolo zistené, že svedkyňa H. F., ktorá vykonávala účtovníctvo pre obžalovaného, jednoznačne potvrdila, že evidenciu tržieb si viedol obžalovaný sám a sám jej predkladal bankové výpisy, resp. poštové poukážky preukazujúce úhradu školného. Takýto systém vedenia účtovníctva požadoval sám obžalovaný. Z toho dôvodu obžalovaný nikdy nepredložil svedkyňi účtovné doklady, ktoré vystavoval pri prevzatí hotovosti od jednotlivých žiadateľov o vodičské oprávnenie. Svedkyňa z toho dôvodu ako príjem zaúčtovala spravidla len to, čo obžalovaný ako tržbu

autoškoly vložil na svoj účet. Svedkyňa potvrdila, že aj za zdaňované obdobie roku 1999 na základe pokynu obžalovaného doúčtovala príjem vo výške 144.000,- Sk bez toho, aby mala k dispozícii akýkoľvek doklad. Taktiež za zdaňované obdobie roku 2000 upozornila obžalovaného na nízky príjem.

I znalkyňa z odboru účtovníctva jednoznačne konštatovala, že obžalovaný ako daňovník nedokladoval účtovnými dokladmi príjem peňažnej hotovosti do pokladne od jednotlivých žiadateľov o vodičské oprávnenie pri prevzatí peňažnej hotovosti, a preto tieto príjmy do pokladne neboli zúčtované v peňažnom denníku. Podľa počtu uchádzačov o vodičské oprávnenie znalkyňa vypočítala, že dani z príjmov podliehajúce príjmy obžalovaného, predstavovali v roku 2000 najmenej 1.060.015,- Sk, výdavky znižujúce základ dane predstavovali 573.930,- Sk. Základ dane tvorila čiastka 414.361,- Sk a daň samotná bola určená sumou 98.505,- Sk.

Ani krajský súd sa nestotožnil s tvrdením obžalovaného, že všetko mu spôsobila jeho bývalá manželka tým, že mu ukradla účtovné doklady. Zo strany obžalovaného sa jedná o zavádzajúce tvrdenie, lebo nie je možné uveriť obžalovanému, že keď v roku 2000 uskutočnil výcvik najmenej 191 žiadateľov, poznajúc pritom cenu kurzu, že zistený príjem vo výške 360.015,- Sk, ktorý deklaroval ani zďaleka nezodpovedá jeho skutočným príjmom, lebo pri priemernej cene kurzu 5.000,- Sk by bol dosiahol v tomto roku príjem najmenej 955.000,- Sk. Je potrebné uviesť k tomu aj to, že bývalá manželka obžalovaného podala trestné oznámenie až potom, čo obžalovaný odovzdal daňové priznanie na príslušný daňový úrad.

Krajský súd poukazuje na podrobné dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. Správne postupoval okresný súd, keď na základe zabezpečených dôkazov dospel k záveru, že konanie obžalovaného napĺňa skutkovú podstatu trestného činu skrátenia dane podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. a správne postupoval okresný súd, keď na základe podrobnejších zistení aj upravil skutok oproti obžalobe okresného prokurátora.“

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd okrem vlastných záverov prijatých v predmetnej veci, v ktorých sa zaoberal predovšetkým s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní, v odôvodnení svojho uznesenia z 29. júla 2009 odkázal v plnom

rozsahu aj na odôvodnenie rozsudku okresného súdu z 29. októbra 2008, s ktorého obsahom sa ústavný súd v predmetnom konaní taktiež oboznámil.

Rozsudok okresného súdu z 29. októbra 2008 obsahuje podrobný popis v predmetnej veci vykonaných dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich skutkových záverov. Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v predmetnom konaní spochybňuje predovšetkým správnosť zhodnotenia vykonaného dokazovania, resp. vykonaných dôkazných prostriedkov a z neho vyplývajúcich záverov predovšetkým vo vzťahu k naplneniu objektívnej stránky trestného činu, z ktorého bol uznaný vinným.

Podľa zistenia ústavného súdu súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci svoje závery týkajúce sa naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu skrátenia dane založili predovšetkým na výpovedi účtovníčky (najmä čo sa týka spôsobu vedenia účtovníctva sťažovateľa, miery účasti sťažovateľa na vedení účtovníctva i vyhotovení daňového priznania na jeho základe za príslušný rok), ktorá bola potvrdená výsledkami daňovej kontroly, ako aj závermi znaleckého posudku vykonaného v predmetnej veci.

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci sa s obhajobou sťažovateľa týkajúcou sa odcudzenia jeho účtovných dokladov bývalou manželkou vysporiadali poukázaním na skutočnosť, že v danom prípade nebolo preukázané priebežné odcudzovanie daňových dokladov sťažovateľovi touto osobou, ku ktorému by v danom prípade muselo dôjsť s ohľadom na rozsah nepriznaných príjmov, ďalej poukázaním na to, že v konaní bola preukázaná len manipulácia uvedenej osoby s týmito dokladmi, o ktorej sa sťažovateľ navyše dozvedel ešte pred podaním svojho daňového priznania. Ďalšia skutočnosť, na ktorú súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci poukázali, bol fakt, že sťažovateľ sám mal svoje príjmy pod kontrolou a ich výpočet bol ľahko zistiteľný vzhľadom na to, že vedel o množstve uskutočnených výcvikov, resp. kurzov i ich cene, ako aj v konaní preukázaný fakt, že účtovníčka so sťažovateľom konzultovala potrebu doúčtovania jeho príjmu a napriek tomu ním zdokladovaný príjem v daňovom priznaní korešpondoval s príjmom, na základe ktorého mu bolo určené výživné na jeho maloleté deti, ktoré platil k rukám

bývanej manželky. Tieto skutkové závery súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci sa javia ako dostatočné, logické a v ich prospech svedčí aj fakt, že záujmom bývalej manželky s prihliadnutím na cieľ, ktorý iniciovaním konania o zvýšení výživného sledovala, bolo preukázať skutočné, resp. čo najvyššie príjmy sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa v odôvodnení svojho uznesenia z 29. júla 2009 dôsledne zaoberal argumentáciou sťažovateľa a hodnoverne sa s ňou vysporiadal s poukázaním na výsledky vykonaného dokazovania. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 29. júla 2009 je založené na dostatočných a relevantných dôvodoch, poskytuje odpoveď na všetky skutkovo i právne relevantné otázky významné pre rozhodnutie v tejto veci a samotná nespokojnosť sťažovateľa s uvedenými závermi krajského súdu nesvedčí o arbitrárnosti preskúmaného rozhodnutia a nemôže byť bez ďalšieho ani dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2014